

Arrest

nr. 286 504 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2022 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2022 beslist de gemachtigde tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Uit informatie toegestuurd door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 15 december 2022 werd vrijgesteld.

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Gent op 27.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: C. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: KSAR EL BOUKHARI MEDEA ALGER

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 29.01.2008 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van drugsbezit. Daarnaast heeft betrokkene op 10.03.2016 heeft een veroordeling opgelopen van 10 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en de fabricatie/verkoop/invoer of het dragen van verboden wapens. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene verklaart voorts diabetes te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.01.2008, 27.09.2014 en 08.12.2016 dat hem telkens diezelfde dag betekend werd. Dit laatste bevel werd ook herbevestigd op 01.01.2021 en 11.03.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 29.01.2008 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van drugsbezit. Daarnaast heeft betrokkene op 10.03.2016 heeft een veroordeling opgelopen van 10 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en de fabricatie/verkoop/invoer of het dragen van verboden wapens. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 29.01.2008 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van drugsbezit. Daarnaast heeft betrokkene op 10.03.2016 heeft een veroordeling opgelopen van 10 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en de fabricatie/verkoop/invoer of het dragen van verboden wapens. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.01.2008, 27.09.2014 en 08.12.2016 dat hem telkens diezelfde dag betekend werd. Dit laatste bevel werd ook herbevestigd op 01.01.2021 en 11.03.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart diabetes te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 29.01.2008 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van drugsbezit. Daarnaast heeft betrokkene op 10.03.2016 heeft een veroordeling opgelopen van 10 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en de fabricatie/verkoop/invoer of het dragen van verboden wapens.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.01.2008, 27.09.2014 en 08.12.2016 dat hem telkens diezelfde dag betekend werd. Dit laatste bevel werd ook herbevestigd op 01.01.2021 en 11.03.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet, Schending materiële motiveringsplicht, Schending zorgvuldigheidsbeginsel, Schending van artikel 8 EVRM, Schending van artikel 3 EVRM

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing: (...)

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik een grondig onderzoek gevoerd naar de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij. Zij verwijst naar de criminele feiten in het dossier van verzoekende partij maar heeft geen enkele rekening gehouden met het feit dat zij hier al jaren verblijft, dat al haar familieleden hier verblijven – verzoekende partij woont immers in bij haar zus F. (...) en ook haar andere zus verblijft legaal in België – en zij geen enkele band of sociaal netwerk meer heeft in Algerije. Daarnaast haalde verzoekende partij aan medische problemen te hebben - zij lijdt aan diabetes – en zij bang is niet de levensnoodzakelijke behandelingen en medicijnen te krijgen in haar land van herkomst. Verwerende partij maakt er zich makkelijk van af door te stellen dat er geen enkel medisch stuk in het dossier aanwezig is. Verwerende partij heeft geen moeite gedaan om medische stukken op te vragen en/of de medische toestand van verzoekende partij te laten vaststellen door een arts. Zij was immers ook gekend bij het OCMW Gent die instond voor de kosten van de dringende medische hulp. Met andere woorden, verwerende partij kan op geen enkele manier garanderen dat een gedwongen verwijdering van verzoekende partij geen schending inhoudt van de fundamentele mensenrechten. Nochtans heeft verzoekende partij heel duidelijk aangegeven dat zij lijdt aan een diabetes en zij in haar land van herkomst geen adequate behandeling kan/zal krijgen (schending van artikel 3 EVRM) én dat zij hier een familieleven heeft (schending van artikel 8 EVRM)! Ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd manifest geschonden, gezien er geen enkele rekening werd gehouden met haar gezinsleven hier in België, noch haar gezondheidstoestand. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

« Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij, dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke schending van de mensenrechten en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 8 EVRM heeft geschonden.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7, eerste lid, 1° bepaalt dat een bevel moet worden genomen “wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.” Het motief luidt: “De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”

Artikel 7, 3° bepaalt dat een bevel moet worden genomen “wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de

openbare orde te kunnen schaden.” Het motief luidt: “Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 29.01.2008 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van drugsbezit. Daarnaast heeft betrokkene op 10.03.2016 heeft een veroordeling opgelopen van 10 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en de fabricatie/verkoop/invoer of het dragen van verboden wapens. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker laat het determinerende motief met betrekking tot het niet in het bezit zijn van de door de wet vereiste documenten ongemoeid. Dit motief van de bestreden beslissing is op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Het motief met betrekking tot de schending van de openbare orde is overtoollig. De kritiek van de verzoeker heeft betrekking op een niet determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op 27 september 2022 werd gehoord door de politiezone Gent en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Verzoeker betwist dit motief niet.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers specifieke omstandigheden in het dossier. Hij stelt dat hij lijdt aan diabetes.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de medische problematiek van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart voorts diabetes te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”*

Onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het uitzetten van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert niet dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). In dit geval is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen aangezien verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij *“hier een familieleven heeft.”* Hij betoogt dat hij inwoont bij zijn zus F. en dat ook zijn andere zus legaal in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.”*

De Raad merkt op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enig gezinsleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan welk beschermenswaardig onderdeel van zijn privéleven door de verwerende partij over het hoofd zou zijn gezien. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan

verzoeker enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeker vormt of dat erop de verwerende partij een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hem het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC